

Kvinde Ret til selv at oppebære og bruge den Løn hun tjener, hvad hun ikke kunde forud.

En anden Lov fra samme Aar er den: at Forældremyndigheden over det uægte Barn tilhører *den* af Forældrene, som først vedkender sig Barnet.

Den Komité for en Reform af Ægteskabet, der nedsattes af M. Henri Coulon og M. René de Chavagnes, har nu fremlagt sin Betænkning derom for Publikum. Men de store Reformere i Formynderskabet, i Paternitets-spørgsmaalet, i den gifte Kvindes Vilkaar, Bestyrelsen af Formuen i Ægteskabet — ligger alle endnu gemte i Fremtidens Skjød.

Mme Deflou opfordrer Kongressens Medlemmer til altid at lade sig lede af den Betragtning i deres Stemmeafgivning: »Enhver Slaphed i Sæderne er til Skade for Kvinden. Kvinden er endnu mere end Manden interesseret i, at man opretholder Ægteskabet og Familien.«

Kvindens Nationalitet.

M. Etienne Leduc, Retslærd og ivrig Feminist, fordrer for den franskfødte Kvinde, boende i Frankrig men gift med en Udlænding, Retten til at beholde sin Nationalitet.

Han paaviser mangfoldige Ulemper, hidrørende fra den bestaaende Uretfærdighed.

Mme Lucie Wahl plæderer for den fattige Kvinde, som er bleven Enke og ingen Understøttelse kan faa, fordi hun var gift med en Udlænding og derfor ikke betragtes som fransk Undersaat.

Mme Zlatoff forlanger, at efter en Skilsmisse skal den til en Udlænding bortgiftede franske Kvinde atter faa sin Nationalitet tilbage.

Kvinder som Formyndere, Værger og Medlemmer af Familieraadet.

Mme Jeanne Misme, Redacteur af Bladet: »La Française« henleder Opmærksomheden paa det Arbejde, som Kommissionen for Undersøgelserne i Lovgivningen gør. Hun opfordrer Kongressen til megen Taalmodighed og til at forsone sig med de fragmentariske og langsomt fremadskridende Love, som man maa nøjes med. »Thi«, siger hun, »Totalsummen af disse Reformere vil alligevel ende med at undergrave Mandens ægteskabelige Autoritet!«

Hun tilføjer sit Haab om, at Kvinderne en skønne Dag skal se sig selv som Formyndere for Børn, der ikke ere deres egne.

Man vedtager at indgive følgende Forslag:

»Den ugifte Kvinde skal kunne fungere som Formynder, Kurator og Medlem af Formynderraad under samme Vilkaar som Mænd.

Den Kvinde, som er gift paa andre Vilkaar end Formues-Adskillelse, maa for at

modtage og bevare et Formynderskab først erholde sin Ægtefælles Autorisation dertil. Om hun har Formues-Adskillelse behøves ikke denne Autorisation.

Naar Hustruen bliver beskikket til Formynder, bliver hendes Ægtefælle ikke Med-Formynder.«

Om dette samme Emne har Mme Gabrielle-Louis efter indgaaende Studier særlig udtalt sig. Hun fremhæver den Ulykke, som Artikel 391 i Lovbogen kan gøre, som tillader Faderen *alene* at udnævne et Formynderraad til sin Hustru i sit Testamente. Denne Uretfærdighed kan i Skilsmisse-Tilfælde føre til store Ulemper. Moderen kan se sig sine Børn berøvede ved Faderens Død.

Den Ægtefælle, som ikke mere i levende Live kan skade, bliver ved sin Død en frygtet Skræmsel ved den ene Kendsgerning: at han kan udnævne et Formynderraad for sin Hustru. Dette maa sikkert være en Forglemmelse af Lovgiveren.

Selv om Ægtefællerne ikke er fraskilte, bør Artikel 391 ikke være bestaaende. Den har Udseende af at antage, at kun Faderen er ufejlbar i sin Fadermyndighed. Mme Gabrielle Louis bruger al sin Veltalenhed for at bevise, at netop en Moder maa have Retten saavel som Pligten til at udnævne et Formynderraad i sit Testamente, især om der spores Tilbøjelighed til Alkoholisme eller Udsvævelse hos Ægtemanden.

Talerinden har naaet en betydelig Højde i sin Indignation mod disse Love, der mishandler den franske Kvinde, som dog i sit Blod bærer en fri Races Egenskaber. Hun har i sin Atavisme Principerne fra 89, og man maa dog tænke, at jo mere civiliseret et Folk er, jo mere er Moderen respekteret og hædret, jo mere er Racen stolt og højbaaren.

Hun ønsker at man vedtager følgende Forslag for at forbedre Artikel 391, som ogsaa enstemmigt antages paa en eneste Stemme nær.

1) For Ægtefolk som ikke er fraskilte:

»I sin sidste Villie kan den Ægtefælle, som først dør, udnævne et Formynderraad, uden hvis Tilslutning den efterlevende Ægtefælle ikke vil kunne gøre nogen Handling med Hensyn til Formuen. Dersom den først Afdøde specificerer de Bestemmelser, for hvis Skyld Formynderraadet er udnævnt, har den Efterlevende Ret til at gøre de andre Bestemmelser uden dets Delagtighed. Formynderraadet, som gives den overlevende Ægtefælle, vil ikke blive sammenkaldt uden at Testamentet er motiveret, eller hvis der er en af Fredsdommeren erkendt Nødvendighed derfor.«

2) »Den Ægtefælle som er fraskilt eller fra-

separeret, eller som er alkoholistisk, fortaber Retten til at udnævne et Formynderraad for den efterlevende Ægtefælle som en sidste Villie.«

Værgemaal, legal Brugsret.

Mme Oddo-Deflou faar vedtaget følgende om dette Æmne: »Værgemaal for de mindreaarige Børn tilhører i Forening baade Fader og Moder.

Hvis der bliver Formues-Adskillelse, vil Halvdelen af Formuen være at tillægge Moderen.«

Vilkaar for udenfor Ægteskabet fødte Børn; Moderens Ret.

Mme Voillaume forlanger, at, medmindre Moderen er uværdig, skal Opsigten over hendes naturlige Børn tilhøre hende indtil deres attende Aar, hvis Faderen da har erholdt Fadermyndigheden ved en ældre eller samtidig skriftlig Tilstaaelse.

Mme Vera Starkoff rejser sig og holder i veltalende Ord en Tale mod det Tyranni, som den offentlige Hjælp udøver, idet den vel lader Børnene opdrage men ikke tillader en Moder at se sit Barn. Dette borttager Muligheden for, at Moder og Barn fæster sig ved hinanden, og dette bereder ikke Moderen nogen Udsigt til at kunne tage sit Barn til sig, om hendes Midler og Honnøret engang skulde tillade hende dette.

Diskussionen bliver livlig og Møningerne er delte. Mme Camille Bérillon protesterer imod det System af Beskyttelse, der altid vil strække sig ud over Moderen. Det er Barnet som Samfundet skylder sin Beskyttelse, saavel det, der har en Moder som det, der ingen har.

Hustruens Navn.

»Det som vi vil«, siger Mme Lydie Martial, »er at Hustruen beholder sit Pigenavn gennem sit Ægteskab.«

Intet Lovforbud modsætter sig dette!

Endog anbefaler enhver ministeriel Embedsmand, hos hvem Hustruen skal give sin Underskrift, denne at sætte sit Pigenavn ved Siden af det, hun nu kalder sig ved.

Paa den ene Side staar Lovgiveren lige ved at offere Skikken at holde sig ved Ægtefællens Navn. Paa den anden gaar den retslige Tendents hen imod at indføre Formues-Adskillelse, thi Hustruen danner sig efterhaanden en økonomisk og social Plads med Bevidsthed om Ansvaret derved, hvilken betinges af fuld Handlefrihed.

Den gifte Kvindes retslige Umyndighed.

Kongressen vedtager Mme Maria Vérones Forslag (hun er Sagfører ved Overretten), om Kvindens retslige Umyndighed skal ophæves. Kongressen retter en Tak til den Deputerede, M. Beauquier, for at have indgivet en Petition herom i Kammeret. Vi har den Fornøjelse, siger Indberetteren, at høre Senatoren, M. Maurice Faure, som i Senatet forsvare